

Marcel·lí Borrell / opinio@lamanyana.cat

Una truita sense ous

La història. València i Benicàssim, avui. Rosa és una modista que es veu desbordada pel treball i la família, quan el seu pare, vidu recent, se'n va a viure amb ella, Rosa decideix canviar de vida i casar-se amb si mateixa...

Les formes. En la pel·lícula que en fa deu de la seva irregular filmografia, la cineasta Icíar Bollaín (Madrid, 53 anys) cuina un truita sense ous. M'explico. Si una pel·lícula és com una truita de patata, o samfaina, o de gambes, els ous són la forma i sentit. Doncs bé, 'La boda de Rosa' és una truita sense ous, farcida d'una pluralitat de temes (les patates, la samfaina o les gambes) que mai no lliguen en forma i sentit ben fregit. De la comèdia

grotesca personal al melodrama feminista, tot passant pel sàinet familiar amb el germà que sembla un cunyat, la germana poliglota alcoholitzada, la filla erràtica i el pare traumatitzat, el drama de la pobra Rosa s'endureix en grumolls sovint indigestos. Així, Icíar Bollaín i la seva coguionista Alícia Luna no passarien ni un dels concursos de MasterChef. Com sigui que el tema de la Dona Submissa i Obedient no dóna per a cobrir els 97 minuts del film, les guionistes

ben aviat posen el focus dramàtic sobre els personatges secundaris, les seves limitacions i fracassos, en una espècie de pel·lícula coral que hauria fet les delícies del tàndem Berlanga & Azcona. Però, ai làs!, la Bollaín dirigint i la Luna escrivint s'assemblen com un ou a una castanya als inventors de '¡Vivan los novios!' i 'La Escopeta Nacional'. Per tant, les forçades peripècies de la somiatruites Rosa

passen amb més pena que glòria. El seu proto-feminisme, és a dir, el del tàndem Bollaín & Luna, resulta forçat. Com una fugida endavant. Com aquells films de tesi anys 50. Amb l'astracana final, la boda unipersonal a la platja, amb una part dels convidats fent l'enze ballant, o empenyats, o amb cara d'imbècil.

Gairebé com els espectadors, i potser també les espectadores. Llàstima d'intèrprets!

El fons. Campi qui pugui.

La imatge. La Rosa llegint els seus vots matrimonials en la cerimònia ran la mar.

La frase. 'Renuncio a ser obediente', abjura la núvia Rosa. Com els nens, ui! perdó, les nenes díscoles.

La recomanació. Reservat a feministes tan radicals com militants, això sí, de família unida.

'La boda de Rosa'

Directora:
Icíar Bollaín.

Intèrprets:
Candela Peña,
Nathalie Poza,
Sergi López,
Ramón Barea,
Eric Francés.
Espanya, 2020.

97'. JCA Alpicat,
Screenbox
Lleida.